

ALI HAZELWOOD

BRIDE

— A MENYASSZONY —

Dream
válogatás

Misery Lark, a Délnyugat legbefolyásosabb vámpírtanácsosának egyetlen lánya kívülálló... ismét. Az emberek között névtelenségben töltött napjainak vége. Hívták, hogy támogasson egy történelmi, békét megőrző szövetséget a vámpírok és halálos ellenségeik, a vérfarkasok között, és nem lát más lehetőséget, mint hogy feláldozza magát ezért... már megint.

A vérfarkasok könyörtelenek és kiszámíthatatlanok, ez alól az alfájuk, Lowe Moreland sem kivétel. Megkérdőjelezhetetlen tekintéllyel, de igazságosan irányítja a falkáját. És a Vámpírtanáccsal ellentétben nem érzelmek nélkül. Abból, ahogy szemmel tartja Misery minden mozdulatát, egyértelmű, hogy nem bízunk benne. Ha tudná, mennyire igaz van...

Mert Miserynek megvannak a saját indokai, amiért beleegyezett ebbe a kényszerházasságba, olyan okai, melyeknek semmi köze cselszövésekhez vagy szövetségekhez, csakis az egyetlen dologhoz, ami valaha fontos volt számára. És kész bármit megtenni azért, hogy visszaszerezze, ami az övé, még ha ehhez együtt is kell élnie... magával a farkassal.

Misery és Lowe kapcsolata érdekből indul, de a kettejük között fellángoló perzselő szenvedély hamarosan mindent megváltoztat – és veszélybe sodor. Vajon sikerül megőrizniük a népeik közötti békét, vagy forró románcuk mindenki veszét okozza?

ALI HAZELWOOD

A szerelem elmélete és A szerelem képlete The New York Times toplistas szerzője, emellett agykutatásról szóló tanulmányokat publikál, amikben nem smárol senki, és nem mindig élnek boldogan a végén. Olasz származású, élt Németországban és Japánban is, majd az Egyesült Államokba költözött, hogy ott PhD-képesítést szerezzen idegtudományból. Most már egyetemi tanár, ami halálra rémíti. Amikor nem dolgozik, akkor fut, cake popot eszik, vagy sci-fi filmeket néz a két rajta uralkodó macskájával (és kicsit kevésbé macskás férjével).

Tudj meg többet a könyvről!

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Ali Hazelwood a romantika igazi királynője, és határozottan visszatért a vérfarkaskorszakomba.”

Hannah Grace, az Icebreaker szerzője

„Isteni könyv! Szenvedélyes, szellemes, zsigerien intenzív. Ali Hazelwood paranormális debütálása egy olyan világot mutat be, amely ugyanolyan érdekfeszítő, mint maguk a szereplői. Egyszerűen imádtam!”

The New York Times

„Ali Hazelwood végre ad nekünk egy paranormális könyvet a védjegyének számító zseniális humorral, csavaros cselekménnyel, és némi erotikával fűszerezve. Öveket becsatolni!”

Goodreads

„Amikor egy igazán szexi, szellemes, ínycsiklandozó romantikus történetre vágyom, amit üdítően és intelligensen írnak meg, Ali Hazelwoodot olvasok. Készülj fel, hogy függővé tesz! Mindegyik könyve maga a boldogság.”

Amazon

**Dream
válogatás**

ALI HAZELWOOD

BRIDE

— A MENYASSZONY —

— részlet —

1. FEJEZET

A vihar három napja egyhuzamban tombol, amikor a férfi végre visszatér a Big Bend vezetőjével tartott találkozásjáról. Két segédje már aggódó arccal várja otthonában.

– A vámpírnő... kihátrált.

Felnyög, miközben megtörli az arcát. Okos lépés tőle – gondolja.

– De találtak valakit helyette – teszi hozzá Cal, átcsúsztatva egy nagy borítékot a pulton. – Minden benne van. Tudni akarják, hogy beleegyezel-e.

– A tervek szerint folytatjuk.

Cal fújtatva felnevet. Flor a homlokát ráncolja.

– Nem akarsz megnézni a...

– Nem. Ez nem változtat semmin.

Amúgy is mind egyformák.

Hat héttel a ceremónia előtt

ANŐ CSÜTÖRTÖK KORA este toppan be a start-up céghez, ahol dolgozom, amikor a nap már lement, és az egész iroda súlyos testi sértést fontolgat.

Ellenem.

Kétlem, hogy ilyen szintű gyűlöletet érdemlek, de megértem. Ezért nem csinálok belőle ügyet, amikor a menedzseremmel folytatott rövid megbeszélés után visszaérek az íróasztalomhoz, és észreveszem, milyen állapotban van

a tűzőgépem. Őszintén, nem gond. Az idő kilencven százalékaiban otthonról dolgozom, és ritkán nyomtatok bármit. Kit érdekel, hogy valaki madárszart kent rá?

– Ne vedd magadra, Missy! – Pierce nekidől a fölkénk elosztójának. A mosolya inkább *mézesmázos használatú-kereskedőé*, mint *aggódó baráté*. Még a vérenek is olajos szaga van.

– Nem fogom. – Mások helyeslése erős drog. Én mázlista, soha esélyem sem volt rá, hogy kialakuljon bennem ez a függőség. Ha valamiben jó vagyok, akkor az a társaim irántam érzett gyűlöletének racionalizálása. Úgy gyakoroltam, mint a zongorista csodagyerekek. Fáradhatatlanul és kora gyerekkoromtól fogva.

– Nehogy vért izzadj emiatt!

– Nem fogok. – Szó szerint. Alig vannak ehhez szükséges mirigyeim.

– És ne hallgass Walkerre! Nem azt mondta, amit gondolsz.

Tuti biztos, hogy „gonosz ribi” volt, nem „gombóc ribizli”, amit átordított a konferenciatermen, de ki tudja?

– A terület miatt van. Te is pipa lennél, ha valaki penetrációs tesztet hajtana végre a tűzfal ellen, amin hetekig dolgoztál, és feltörné mennyi idő alatt is, egy óra?

Talán annak a harmada volt, a szünetet is beleszámolva, amit a felénél tartottam, ráébredve, hogy milyen gyorsan jutok át a rendszeren. A szünetben online vettem egy új szennyeskosarat, mivel úgy tűnik, Serena francos macskája mindig a régiben alszik, valahányszor mosnom kell. Küldtem neki egy képet a számláról, utána meg azt, hogy *Te és a macskád tartoztok nekem tizenhat dollárral*. Aztán ültem, és vártam egy választ, ahogy mindig.

Nem érkezett. Nem is számítottam rá.

– Majd túljutnak rajta – pierce-kedik tovább. – És hé, sosem hozol ebédet, úgyhogy amiatt nem kell aggódnod, hogy valaki beleköp a Tupperware-odba. – Felröhög. A számítógépem monitorjához fordulok, remélve, hogy majd lelép. Anyám, mekkorát tévedek! – És, hogy őszinte legyek, kábé te tehetsz róla. Ha megpróbálnál többet vegyülni... Személy szerint én értem a te magányos, titokzatos vibedodat. De sokan zárkózottnak hisznek, mintha jobbnak tartanád magadat nálunk. Ha tennél némi erőfeszítést, hogy...

– Misery.

Amikor meghallom, hogy a nevemen szólítanak – az *igazin* –, a másodperc egy különösen hülye törtrészéig megkönnyebbülést érzek, hogy ennek a beszélgetésnek vége lesz. Aztán a nyakamat nyújtogatva észreveszem az elosztó másik oldalán álló nőt. Az arca halványan ismerős, ahogy a fekete haja is, de csak amikor a szívverésére koncentrálok, akkor tudom a helyére rakni. Lassú, amilyen csak egy vámpíré lehet, és...

Nos.

A francba!

– Vania?

– Nehéz téged megtalálni – mondja dallamos, halk hangon. Egy pillanatig fontolgom, hogy lefejelem a billentyűzetet. Aztán úgy döntök, higgadtan válaszolok.

– Nem véletlenül.

– Rájöttem.

A halántékomat masszírozom. Micsoda nap! Micsoda rohadt nap!

– És mégis itt vagy.

– És mégis itt vagyok.

– Helló! – Pierce mosolya egy fokkal nyálasabb lesz, ahogy kihívóan Vaniára néz. Tekintete a magassarkújánál indul, felsiklik, végig a sötét nadrágkosztümje egye-

nes vonalain, megáll telt melleinél. Nem tudok gondolatot olvasni, de olyan erővel gondol arra, hogy *MILF*, hogy gyakorlatilag hallom. – Missy egyik barátnője vagy?

– Igen, mondhatjuk. Gyerekkora óta.

– Te jó ég! Mesélj, milyen volt a kicsi Missy?

Vania szája sarka megremeg.

– Ő... fura volt és nehéz eset. Még ha gyakran hasznos is.

– Pillanat... ti rokonok vagytok?

– Nem, az apja jobb keze vagyok, az őrsége feje – mondja Vania engem nézve. – És hívatják.

Kiegyenesedem a székben.

– Hova?

– A Fészekbe.

Ez nem csupán ritka eset, ez példátlan. A szórványos telefonhívásokat és a még szórványosabb találkozókat kivéve Owennel, évek óta nem beszéltem más vámpírral. Mert senki sem keresett.

Meg kellene mondanom Vaniának, hogy húzzon a picsába. Többé már nem vagyok gyerek, aki beleragadt egy hiábavaló helyzetbe. Totál felesleges bármiféle elvárással visszamenni apához azzal kapcsolatban, hogy ő és a népem többi tagja nem lesz totál seggfej, és ezzel teljesen tisztában vagyok. De úgy tűnik, ettől a béna nyitánytól elfelejtem mindezt, mert hallom, ahogy azt kérdezem:

– Miért?

– El kell jönnöd, hogy kiderítsd. – Vania mosolya nem éri el a szemét. Hunyorgok, mintha a válasz rá lenne tetoválva az arcára. Közben Pierce emlékeztet minket a szerencsétlen létezésére.

– Hölgyeim! Jobb keze, hívatják? – Hangosan és fülsértően felnevet. Homlokon akarom legyinteni, hogy fájjon

neki, de kicsit aggódni is kezdek ezért az idiótáért. – Ti odavagytok az élő szerepjátékokért vagy...

Végre befogja. Mert amikor Vania felé fordul, semmilyen fényjáték sem tudja leplezni a szeme lila árnyalatát. Sem a hosszu, makulátlanul fehér szemfogait, amik ragyognak az elektromos világításban.

– T-ti... – Pierce másodperceken át járhatja köztünk a tekintetét, érthetetlenül motyog valamit.

És Vania ekkor dönt úgy, hogy tönkreteszi az életemet, és felé vicsorog.

Orrnyergemet megcsípve felsóhajtok.

Pierce sarkon fordul, és elrohan a fülkém mellett, átgázolva egy cserepes fikuszon.

– Vámpír! *Vámpír*... van egy... Egy vámpír *meztámad* minket, valaki hívja a *Hivatalt*, valaki hívja a...

Vania elővesz egy kártyát az Ember-Vámpír Kapcsolati Hivatal logójával, ami diplomáciai mentességet biztosít számára emberi területen, de senki sem nézi meg. A helyiségben kisebbfajta pánik tör ki, és a legtöbb kollégám ordít, már a vészlépcső felénél járnak. Az emberek egymást tapossák, hogy eljussanak a legközelebbi kijárához. Látom, hogy Walker kilő a mosdóból, khaki nadrájáról egy vécépapírscsik lóg, és érzem, ahogy beesik a vállam.

– Tetszett ez a meló – mondom Vaniának. Felkapom a rólam és Serenáról készült bekeretezett polaroidot, és beletörődően begyömöszölöm a táskámba. – Könnyű volt. Bevették a kifogásomat a rendellenes cirkadián-ritmusomról, és engedték, hogy éjjel jöjsek be.

– Elnézést kérek – mondja. Nincs benne megbánás. – Gyere velem!

Azt kellene mondanom neki, hogy húzzon el, és azt is fogom. De addig is engedek a kíváncsiságomnak, és követem, kifelé menet felállítom a szegény fikuszt.

— — — — —

A FÉSZEK MÉG MINDIG a legmagasabb és talán a legfeltűnőbb épület a város északi részén. Több száz méteren át a föld alatt elnyúló vérvörös alapzat, rajta egy üveg felhőkarcoló, ami napnyugta körül életre kel, hajnalban pedig újra nyugovóra tér.

Egyszer elhoztam ide Serenát, amikor meg akarta nézni, milyen a vámpírok területének szíve, és tátott szájjal, döbbenet bámulta a sima vonalakat és az ultramodern berendezést. Ő gyertyatartókra számított és súlyos bársonyfűggönyökre, amik kizárják a gyilkos napsütést, és arra, hogy ellenségeink hullái lógnak a mennyezetről, a vérüket az utolsó cseppig kinyerve így belőlük. Denevéres műalkotásokra, ezzel tisztelegve szárnyas denevérszabású őseink előtt. Koporsókra, csak úgy.

– *Klassz. Csak azt hittem, hogy több lesz a... fém?* – töprengett, és egyáltalán nem volt megszeppenve attól, hogy ő az egyetlen ember egy vámpírokkal teli liftben. Az emléktől még évekkal később is elmosolyodom.

Rugalmas terek, automatizált rendszerek, beépített eszközök, ez a Fészek. Nemcsak a területünk koronaékszere, de a közösségünk központja is. Egy hely boltokkal, irodákkal, különböző üzletekkel, ahol bármi könnyen beszerezhető, amire szükségünk lehet, a nem sürgősségi egészségügyi ellátástól kezdve egy öt liter AB pozitív vérre szóló engedélyig. És aztán a legfelsőbb emeleteken az építők helyet adtak néhány magánlakostálynak, amik közül párat a társadalmunk legbefolyásosabb családjai vásároltak meg.

Leginkább az *én* családom.

– Kövess! – utasít Vania, amikor az ajtók suhogva kinyílnak, és engedelmeskedem. Közrefog a tanács két öltönyös őre, akik egészen biztosan nem azért vannak itt, hogy *meg-*

védjenek. Kicsit sértő, hogy ott, ahol születtem, úgy bának velem, mint egy betolakodóval, főleg amikor egy olyan fallal párhuzamosan sétálunk, amit teleaggattak az őseim arcképeivel. Az évszázadok alatt átalakultak, olajfestményekből akrilfestmények lettek, azokból pedig fényképek, fekete-fehérből kodakrómmá, majd digitálissá változtak. Ami ugyanaz marad, az az arckifejezés: távolságtartó, arrogáns és leplezetlenül boldogtalan. Nem egészséges dolog a hatalom.

Az egyetlen Lark, akit személyes tapasztalatból felismerem, az az apám irodájához legközelebbi. A nagyapám már öreg és kissé demens volt, mire Owennel megszületünk, és a legélénkebb emlékem róla akkorról van, amikor arra ébredtem az éjszaka közepén, hogy a szobámban van, remegő ujjakkal mutogat rám, és a lingvául ordít valamit arról, hogy a sorsom szörnyű halált halni.

Legyünk őszinték, nem tévedett.

– Ide! – mondja Vania, halkán kopogtatva az ajtón. – A tanácsos vár rád.

Az arcát fürkészem. A vámpírok nem halhatatlanok. Ugyanúgy megöregszünk, mint minden más faj, de... a fenébe is! Úgy néz ki, mintha egy napot sem öregedett volna azóta, hogy elkísért a zálogcsere-ceremóniára. Tizenhét évvel ezelőtt.

– Szükséged van valamire?

– Nincs. – Megfordulok, és az ajtógomb felé nyúlok. Habozom. – Beteg?

Vania látszólag jól szórakozik.

– Szerinted azért *téged* hívatna?

Vállat vonok. Egyetlen másik ok sem jut eszembe, ami miatt látni akarhat.

– Miért? Hogy sajnáld? Vagy vigaszra leljen a gyermeki szeretetedben? Túl régóta vagy az emberek között.

– Inkább olyasmire gondoltam, hogy szüksége van az egyik vesémre.

– Vámpírok vagyunk, Misery. Mi a többség javára cselekszünk, vagy egyáltalán nem.

Elmegy, mielőtt a szememet forgathatnám, vagy tállathatnám neki azt a „húzz a francbá!”-t, amit terveztem. Felsőhajtok, a kőarcú örökre nézek, akiket hátrahagyott, aztán besétálok apám irodájába.

Először a két falat betöltő ablakokat veszem észre, pontosan úgy, ahogy apám akarja. Az emberek, akikkel beszéltem, feltételezik, hogy a vámpírok utálják a fényt, és élvezik a sötétséget, de nem is tévedhetnének nagyobb. A nap talán tiltott számunkra, mindig mérgező, és nagy mennyiségben halálos, de pontosan ezért vágyunk rá annyira. Az ablakok a luxust jelentik, mert rettenetesen drága anyagokkal kell kezelni őket, hogy kiszűrjenek mindent, ami árthat nekünk. Ezek a hatalmas ablakok a legbombasztikusabb státuszszimbólumok, tökéletesen tanúsítják a dinasztikus hatalmat és pofátlan gazdagságot. És azokon túl...

A folyó, ami kettészeli a várost északra és délre, *ránk és rájuk*. Csak nagyjából ötven méter választja el a Fészket a vérfarkasterületektől, de a folyópart tele van őrtornyokkal, ellenőrzőpontokkal és őrhelyekkel, éjjel-nappal árgus szemmel figyelik. Egyetlen híd létezik, de a hozzáférést mindkét irányból szemmel tartják, és amennyire tudom, jóval a születésem előtt hajtott át rajta jármű utoljára. Azon túl néhány vérfarkas biztonsági terület van, és a sötétzöld tölgyfaerdő, ami mérföldeken át nyúlik dél felé.

Mindig is bölcs dolognak tartottam, hogy nem építettek civil településeket az egyik legvéresebb délnyugati határ mellé. Amikor Owennel gyerekek voltunk, mielőtt elküldtek, apánk arra sétált be, hogy azon tanakodunk, a vám-

pír-főhadiszállást miért építették ennyire közel leghalálósabb ellenségeinkhez.

– Hogy emlékezzünk – magyarázta –, és hogy emlékeztessünk.

Nem tudom. Húsz évvel később nekem még mindig elég elcseszettnek tűnik.

– Misery. – Apám befejezi az érintőképernyő nyomogatását, és feláll fényűző mahagóni íróasztalától, mosolytalanul, de nem ridegen. – Jó újra itt látni téged.

– Hogy valamilyen, az biztos. – Az elmúlt néhány év kegyes volt Henry Larkhoz. Magas alakját, szögletes arcát és távol ülő szemét tanulmányozom, és ez emlékeztet arra, mennyire hasonlítok rá. Szőke haja kicsit őszebb, de még mindig tökéletesen hátra van simítva. Soha nem láttam másmilyennek. Soha nem láttam apámat nem makulátlan külsővel. Lehet, hogy ma este fel van tűrve a fehér ingujja, de az is makulátlanul. Ha el akarták hitetni velem, hogy ez egy kötetlen találkozó, kudarcot vallottak.

És ezért, amikor az apám a székre mutat az asztala előtt, és azt mondja, üljek le, úgy döntök, hogy inkább nekidőlök az ajtónak.

– Vania azt mondja, nem haldokolsz. – A bunkóságot célzom meg. Sajnos, azt hiszem, csak kíváncsinak hangzom.

– Bízom benne, hogy te is egészséges vagy. – Apám halványan mosolyog. – Hogyan telt az elmúlt hét éved?

Van egy gyönyörű, vintage óra a feje mögött. Nézem, ahogy elketyeg nyolc másodpercet, aztán azt mondom:

– Csodásan!

– Igen? – Végigmér. – Jobb, ha azokat kiveszed, Misery. Valaki még tévedésből embernek néz.

A barna kontaktlencsémre céloz. Amit ki akartam venni a kocsiban, aztán úgy döntöttem, nem érdekel. Az

a gond, hogy sok más jele is van annak, hogy emberek között élek, és a legtöbbet nem lehet ilyen könnyen visszacsinálni. A szemfogak, amiket minden héten tompára reszelek, például biztosan feltűnnek neki.

– Dolgoztam.

– Á, igen. Vania említette, hogy van állásod. Téged ismerve valami számítógépes?

– Olyasmi.

Apám bólint.

– És hogy van a kis barátod? Remélem, újra ép és egészséges.

Ledermedek.

– Honnan tudod, hogy ő...

– Jaj, Misery! Ugye nem gondoltad komolyan, hogy nem tartottuk szemmel a beszélgetéseidet Owennel?

A hátam mögött ökölbe szorul a kezem, és komolyan fontolgom, hogy bevágom magam mögött az ajtót, és hazamegyek. De biztosan oka van, hogy idehozott, és tudnom kell, mi az. Úgyhogy kiveszem a mobilomat a zsebemből, és amikor leülök apámmal szemben, felfordítva leteszem az íróasztalára.

Rányomok az időzítő-appra, beállítom pontosan tíz percre, és odafordítom felé. Aztán hátradőlök a széken.

– Mit keresek én itt?

– Évek óta nem láttam az egyetlen lányomat. – Apám összeszorítja az ajkát. – Ez nem elég ok?

– Kilenc perc és negyvenhárom másodperc maradt.

– *Misery. Gyermekem.* – *Lingva nyelv.* – *Miért haragszol rám?*

Felvonom a szemöldökömet.

– *Nem haragot kellene érezned, hanem büszkeséget. A helyes döntés az, ami a legtöbbször számára biztosít boldogságot. És annak a döntésnek te voltál az eszköze.*

Higgadtan méregetem őt. Biztos vagyok benne, hogy tényleg elhiszi ezt a baromságot. Hogy azt hiszi magáról, ő a jó fiú.

– Kilenc perc és huszonkét másodperc.

Egy pillanatra őszintén szomorúnak látszik. Aztán azt mondja:

– Lesz egy esküvő.

Felkapom a fejemet.

– Esküvő? Mint az embereknél?

– Esküvői szertartás. Amilyenek régen a vámpíroknál voltak.

– Kié? A tied? *Te* fogsz... – Nem fejezem be a mondatot, már a gondolat is nevetséges. Nemcsak az *esküvők* mentek ki a divatból több száz éve, de még a hosszútávú kapcsolatok gondolata is. Kiderült, hogy ha a fajod nem jeleskedik a gyermeknemzésben, a szexuális szabadosság és a reprodukcióval kompatibilis partner keresésének támogatása előbbre való a romantikánál. Amúgy sem hiszem, hogy a vámpírok valaha is romantikusak lettek volna. – Kié?

Apám felsóhajt.

– Az még nincs eldöntve.

Ez nem tetszik, cseppet sem, de azt még nem tudom pontosan, hogy miért. Valami bizsergeti a fületem, egy suttogás, hogy tűnjek innen a francba, de amikor felállni készülök, apám azt mondja:

– Mivel úgy döntöttél, hogy az emberek között élsz, biztosan követték a híreiket.

– Valamennyire – hazudom. Akár Euráziával is háborúban állhatnánk, és az unikornis-klónozás határán is lehetnénk, fogalmam sem lenne róla. Dolgom volt. Keresem. Kutattam. – Miért?

– Az emberek nemrég választást tartottak.

Fogalmam sem volt róla, de bólintok.

– Kíváncsi vagyok, az milyen. – Olyan vezetési struktúra, ami nem egy elérhetetlen tanács, aminek a tagsága maroknyi családra korlátozódik, és nemzedékről-nemzedékre öröklődik, mint egy kicsorbult porcelánkészlet.

– Nem ideális. Mivel Arthur Davenportot nem választották újra.

– Davenport kormányzót? – A városon a helyi vérfarkasfalka és a vámpírok osztoznak, de a délnyugati régió többi része szinte kizárólag emberlakta. Ők pedig az elmúlt néhány évtizedben Arthur Davenportot választották, hogy képviselje őket, amennyire emlékszem, különösebb habozás nélkül. Az a seggfej. – Ki az új fickó?

– Egy nő. Maddie Garcia a megválasztott kormányzó, és a hivatali ideje néhány hónap múlva kezdődik.

– És te úgy vélekedsz róla, hogy...? – Biztosan van véleménye. Apám együttműködése Davenport kormányzóval a hajtóerő a két nép közötti szívélyes kapcsolat mögött.

Vagyis a *szívélyes* talán túl erős szó. Az átlagos emberek még mindig azt hiszik, azzal szórakozunk, hogy kiszívjuk az állataik összes vérét és összezavarjuk a szeretteik elméjét. Az átlagos vámpír továbbra is azt hiszi, hogy az emberek agyafúrtak, de gyarlók, és a legfőbb tehetségük abban rejlik, hogy sokasodjanak és még több emberrel töltsék meg az univerzumot. Nem mintha a fajaink együtt lógnának, kivéve az igen korlátozott, igen mesterséges diplomáciai eseményeket. De egy ideje már nem gyilkoljuk egymást hidegvérrel, és szövetségben állunk a vérfarkasokkal szemben. A győzelem az győzelem, nem igaz?

– Nincs véleményem – mondja apám közönyösen. – Nem is lesz lehetőségem véleményt formálni a közeljövőben, mivel Ms. Garcia minden találkozóra vonatkozó kérésemet elutasította.

– Á! – Ms. Garcia biztosan bölcsebb, mint én.

– Azonban még mindig az a feladatom, hogy biztosít-
sam a népem biztonságát. És amint Davenport kormányzó
távozik, a vérfarkas-fenyegetésen túl, amivel folyamatosan
szembenézünk a déli határnál, lehet, hogy északon is ezt
kell tennünk. Az emberekkel szemben.

– Kétlem, hogy a nő keresné a bajt, Apám. – A köröm-
lakkomat piszkálom. – Valószínűleg megőrzi a mostani
szövetséget úgy, ahogy van, és visszavesz az ünnepélyes
baromságokból...

– A csapata tájékoztatott minket, hogy amint hivatalba
lép, a zálog-program megszűnik.

Ledermedek. Aztán lassan felnézek.

– Tessék?

– Hivatalos kérés érkezett, hogy küldjük vissza az
ember-zálogot. Ők pedig vissza fogják küldeni a lányt, aki
jelenleg a vámpír-zálog....

– Fiút – javítom ki automatikusan. Lezsibbadnak az ujj-
hegyeim. – A jelenlegi vámpír-zálog egy fiú. – Egyszer talál-
koztam vele. Sötét hajú, állandóan ráncolta a homlokát, és
azt mondta, „Nem, köszönöm.”, amikor megkérdeztem
tőle, hogy segítsék-e cipelni egy kupac könyvet. Mostanra
akár olyan magas is lehet, mint én.

– Bármi is legyen, a visszaérkezés jövő héten fog meg-
történni. Az emberek úgy döntöttek, nem várják meg, míg
Maddie Garcia hivatalba lép.

– Nem értem... – Nagyot nyelek. Összeszedem magam.
– Így lesz a legjobb. Ez egy hülye szokás.

– Több mint száz éve ez biztosítja a békét a vámpírok és
az emberek között.

– Nekem kicsit kegyetlennek tűnik – ellenkezem higgad-
tan. – Arra kérni egy nyolcévest, hogy költözzön egyedül
az ellenséges területre, és játsszon túszt.

– A „túszt” annyira durva, leegyszerűsítő szó.

– Itt tartotok egy emberi gyereket elrettentésül, azzal a közös megegyezéssel, hogy ha az emberek megszegik a szövetségünk feltételeit, a vámpírok azonnal megölik a gyereket. Ez is durvának és leegyszerűsítőnek tűnik.

Apám összehúzza a szemét.

– Ez nem egyoldalú. – A hangja megkeményedik. – Az emberek ugyanazért tartanak egy vámpírgyereket...

– Tudom, Apám. – Előrehajolok. – Én voltam az előző vámpír-zálog, ha esetleg elfelejtetted volna.

Nem lepne meg, de nem. Talán nem emlékszik arra, ahogy próbáltam megfogni a kezét, miközben a páncélozott autó északra hajtott velünk, vagy arra, ahogy megpróbáltam Vania combja mögé bújni, amikor először pillantottam meg az emberek fura színű szemét. Talán nem tudja, milyen érzés volt azzal a tudattal felnőni, hogy ha a tűzszünet köztünk és az emberek között megszakad, ugyanazok a gondozóim, akik megtanítottak, hogyan kell biciklizni, bejönnek a szobámba, és kést döfnek a szívembe. Talán nem törődik azzal, hogy elküldte a lányát, legyen ő a tizenegyedik zálog, tíz évig fogolyként azok között, akik utálják a fajtáját.

De emlékszik. Mert a zálog első szabálya természetesen az, hogy szoros kapcsolatban kell állnia a hatalmon lévőkkel. Azokkal, akik döntéseket hoznak háborúról és békéről. És ha Maddie Garcia nem akarja az egyik családtagját a busz alá lökni a közbiztonság nevében, attól csak még jobban tisztellem őt. A fiú, aki átvette a helyemet, amikor tizennyolc lettem, Ewing tanácsos unokája. És amikor én szolgáltam a vámpír-zálogként, az emberi megfelelőm Davenport kormányzó unokája volt. Régebben eltűnődtem, hogy ő is úgy érez-e, mint én, néha dühös, néha bele-törődő-e. Leginkább feláldozhatónak érzi magát. Én tuti

szeretném tudni, hogy most, évek múltán, a fiú jobban kijön-e a családjával, mint én az enyémmel.

– Alexandra Boden. Emlékszel rá? – Apán hangja újra csevegő. – Mind a ketten ugyanabban az évben születtetek.

Hátradőlök a székesemen, nem lep meg a hirtelen téma-váltás.

– A vörös hajú?

Apám bólint.

– Valamivel több mint egy hete a kisöccse, Abel tizenöt lett. Azon az éjszakán a fiú három barátjával kint bulizott, és a folyó közelében kötöttek ki. Felbátorodva az ifjúságuktól és a gyengeelméjűségtől, kihívták egymást, hogy ússzák át a folyót, érintsék meg azt a partját, ami a vérfarkasterületekhez tartozik, aztán ússzanak vissza. Ha úgy tetszik, bátorságpróbaként.

Nem érdekel Alexandra Boden elkényeztetett kisöccsének sorsa, de a testem így is jéggé dermed. Minden vámpírgyereket megtanítanak a déli határ veszélyeire. Mind megtanuljuk, hol ér véget a mi területünk, és hol kezdődik a vérfarkasoké, még mielőtt beszélni tudnánk. És mind tudjuk, hogy ne húzzunk ujjat velük.

Kivéve nyilván ezt a négy idiótát.

– Meghaltak – suttogom.

Apám ajka valami olyasmire húzódik, ami alig hasonlít az együttérzésre, sokkal inkább a bosszúságra.

– Ószinte véleményem szerint azt érdemelték. Persze, amikor a fiúkat nem találták, a legrosszabbat feltételezték. Ansel Bodennek, a fiú apjának szoros kapcsolata van több, a tanácsban részt vevő családdal, és megtorló akciót indítványozott. Azzal érvelt, hogy az eltűnésük indokolná. Emlékeztették, hogy népünk egészének java az egyén javánál fontosabb, a vámpírtársadalom ezen az alapelven nyugszik. A születési arány most a legalacsonyabb, és

a kihalással nézünk szembe. Ez nem a megfelelő időpont konfliktust szítani. És mégis, a gyengeség egyetlen jeleként tovább könyörgött.

– Undorító. Hogy meri gyászolni a fiát?

Apám feddő pillantást küld felém.

– A tanáccsal való kapcsolata miatt közel járt ahhoz, hogy keresztülvigye az akaratát. A múlt héten, miközben te nagyban úgy tettél, mintha ember lennél, mi közelebb álltunk egy fajok közötti háborúhoz, mint egy évszázada bármikor. És aztán, két nappal a tökkelütött mutatványuk után... – Apám feláll. Megkerüli az asztalt, aztán nekidől a szélének, a lazaság szobra. – A fiúk előkerültek. Sértetlenül.

Pislogok, ez akkor vált szokásommá, amikor úgy tettem, mintha ember lennék.

– A hullájuk?

– Élnek. Persze megrázta őket a dolog. Vérturkó őnök hallgatták ki őket, először kémként kezelték a fiúkat, aztán rakoncátlan kölyökként. De végül hazatértek, épen és egészségesen.

– Hogyhogy? – Az elmúlt húsz évben vagy tucatnyi incidens jut eszembe, ahol határsértés történt, és ami az elkövetőkből megmaradt, azt darabokban küldték vissza. Leggyakrabban a városhatáron kívül történik ilyesmi, a demilitarizált erdőben. Mindazonáltal a vérturkók könyörtelenek voltak a mieinkkel, mi pedig velük. Ami azt jelenti, hogy... – Mi változott?

– Intelligens kérdés. Tudod, a tanács nagy része azt feltételezte, hogy Roscoe vénségére elpuhult. – Roscoe. A délnyugati falka alfája. Apám gyerekkorom óta beszél róla. – De egyszer találkoztam vele. Csak egyszer. Mindig világossá tette, hogy nem érdekli a diplomácia, és a hozzá hasonlóak olyanok, mint a koponyacsont. Az idővel csak

keményednek. – Az ablak felé fordul. – A vérfarkasok ugyanúgy titkolóznak a társadalmukról, mint mindig. De vannak módszereink az információszerzésre, és miután tudakozódtunk...

– Változás történt a vezetési struktúrában.

– Nagyszerű! – Apám elégedettnek tűnik, mintha egy diák lennék, aki a vártnál jóval előbb elsajátította a tranzitív relációt. – Talán téged kellett volna utódomnak választanom. Owen nem sok elhivatottságot mutat a szerep iránt. Úgy tűnik, a társasági élet jobban érdekli.

Legyintek.

– Biztos vagyok benne, hogy amikor bejelentetted a visszavonulásodat, többé nem fog bulizni a tanácsos-örökös barátaival, és azzá a tökéletes vámpírpolitikussá válik majd, akiről mindig is álmodtál. – *Nem.* – A vérfarkasok. Miféle változás?

– Úgy tűnik, néhány hónappal ezelőtt valaki... *kihívta* Roscoe-t.

– Kihívta?

– A hatalmi utódlásuk nem éppen kifinomult. Hiszen a vérfarkasok a kutyák legközelebbi rokonai. Elég annyi, hogy Roscoe halott.

Nem jegyzem meg, hogy a mi dinasztikus örökölt oligarcháink még primitívebbnek tűnnek, és a kutyákat mindenki szereti.

– Találkoztál vele? Az új Alfával?

– Miután a fiúk épségben visszatértek, találkozót kértem tőle. Meglepetésemre igent mondott.

– *Tényleg?* – Utálom, hogy érdekel. – És?

– Tudod, kíváncsi voltam. A kegyelem nem mindig a gyengeség jele, de az lehet. – A tekintete hirtelen a távolba réved, egy műalkotásra a keleti falon, egy egyszerű vászonra sötétlilát festettek, hogy emléket állítson az Őszirózsa idején

kiontott vérnek. Hasonló alkotásokat lehet látni a legtöbb nyilvános helyen. – És a gyengeség áruást szül, Misery.

– Igazán? – Mindig is úgy gondoltam, hogy az áruás, az csak áruás, de mit tudhatom én?

– Az új alfa nem gyenge. Ellenkezőleg. Ó... – Apám magába réved. – Valami más. Valami új. – A tekintete megállapodik rajtam, vár, türelmesen, és megrázom a fejem, mert el sem tudom képzelni, mi oka lehet arra, hogy mindent elmondja nekem. Hogy hol jöhetek én a képbe.

Aztán valami bekúszik az agyam hátsó szegletébe.

– Miért említettél esküvőt? – kérdezem anélkül, hogy megpróbálnám elrejtetni a gyanakvást a hangomból.

Apám bólint. Azt hiszem, biztosan a megfelelő kérdést tettem fel, főleg, mivel nem válaszol rá.

– Az emberek között nőttél fel, és nem jutott ki neked a vámpír oktatás előnyeiből, úgyhogy talán nem ismered a vérfarkasok és köztünk lévő konfliktus teljes történetét. Igen, évszázadok óta szemben állunk egymással, de történetek kísérletek a párbeszédre. Öt fajközi házasság köttetett köztünk és a vérfarkasok között, és ez idő alatt nem jegyezték fel határvillongásokat, sem vérfarkasok által elkövetett vámpírgyilkosságokat. Az utolsó kétszáz évvel ezelőtt történt, egy tizenöt éves házasság egy vámpír és vérfarkas hitvese között. Amikor a nő meghalt, összehoztak egy újabb frigyet, és az nem végződött jól.

– Az Őszirózsa.

– Az Őszirózsa, igen. – A hatodik esküvői ceremónia vérontásba torkollott, amikor a vérfarkasok megtámadták a vámpírokat, akik több évtizedes béke után kissé túl hiszékenyek lettek, és elkövették azt a hibát, hogy a legtöbben fegyvertelenül állítottak be az esküvőre. A vérfarkasok erőfölénye és a meglepetés ereje miatt vérontásba torkollott, leginkább a miénkbe. Lila egy leheletnyi zöld-

del. Pont, mint egy őszirózsa. – Nem tudjuk, a vérfarkasok miért döntöttek úgy, hogy ellenünk fordulnak, de amióta a kapcsolatunk menthetetlenül megromlott, valami állandó maradt: szövetségben álltunk az emberekkel, a vérfarkasok pedig nem. Tíz vérfarkas jut minden vámpírra, és száz ember a két fajra együtt. Igen, az emberekből talán hiányoznak a vámpírok képességei, vagy a vérfarkasok sebessége és ereje, de a számok mellettük szólnak. Az, hogy mellettünk álltak... megnyugtató volt. – Apám állta megfeszül. Aztán hosszú idő után ellazul. – Bizonyára belátod, miért aggasztó, hogy Maddie Garcia nem hajlandó találkozni velem. Főleg úgy, hogy viszonylag barátságosan viszonyul a vérfarkasokhoz.

A szemem elkerekedik. Lehet, hogy leléptem az emberek kulturális térképéről, de nem hiszem, hogy a „diplomáciai kapcsolatok a vérfarkasokkal” szerepelne az ideai kormányzati bakancslistájukon. Amennyire tudom, soha nem vettek tudomást egymásról, ami nem túl nehéz, mert nincsenek fontos közös határaik.

– Az emberek és a vérfarkasok. Diplomáciai tárgyalásokban.

– Így van.

Szkeptikus maradok.

– Ezt az alfa mondta neked, amikor találkoztatok?

– Nem. Ezt az információt máshogy szereztük. Az alfa más dolgokat mondott.

– Például?

– Tudod, fiatal. Nagyjából korodbeli, és más fából faragták. Talán ugyanolyan vad, mint Roscoe, de a gondolkodása nyitottabb. Hiszi, hogy a régióban lehetséges a béke. Hogy mindhárom faj között szövetségeket kellene létrehozni.

Horkantva felnevetek.

– Sok szerencsét hozzá!

Apám oldalra billenti a fejét, és a tekintetét fürkészve rám szegezi.

– Tudod, miért *téged* választottalak zálognak? És nem a fivéredet?

Jaj, ne! *Ezt* a beszélgetést ne!

– Pénzt dobtál fel?

– Nagyon különös gyerek voltál, Misery. Sosem érdekelt, ami körülötted zajlik, bezárkóztál a gondolataidba, nehéz volt megközelíteni. Visszahúzódó voltál. A többi gyerek próbált barátkozni veled, te meg makacsul lógva hagytad őket...

– A többi *gyerek* tudta, hogy én leszek az, akit el fognak küldeni az emberekhez, és elkezdtek *fogatlan árulónak* hívni, amint képesek voltak teljes mondatokat összerakni. Vagy elfelejtetted, amikor hétéves voltam, és a *te* tanácstagjaid gyerekei ellopták a ruháimat, és kilöttek a napra közvetlenül dél előtt? És ugyanazok leköptek és csúfoltak, amikor tíz év után visszatértem, miután az *ő* zálogjukként szolgáltam, úgyhogy nem... – Lassan kifújom a levegőt, és emlékeztetem magam, hogy minden rendben, jól vagyok. Érinthetetlen vagyok. Huszonöt éves vagyok, ott vannak a hamis emberi személyik a lakásomban, a macskám (kapd be, Serena), a... Oké, valószínűleg *most éppen* nincs munkám, de hamarosan találok másikat, száz százalékkal kevesebb Pierce-szel. Vannak barátaim... *egy* barátom. Valószínűleg.

A legfontosabb, hogy megtanítottam magamnak, hogy ne érdekeljen. Semmi.

– Az esküvő, amit említettél. Kié?

Apám összeszorítja az ajkát. Hosszú másodpercek telnek el, míg újra megszólal.

– Amikor egy vérfarkas és egy vámpír egymás előtt áll, nem látnak mást, csak...

– Az Őszirózsát. – Türelmetlenül lepillantok a telefonra. – Három perc negyvenhét másodperc...

– Egy esküvőt egy vámpír és egy alfa között, aminek békét kellett volna hoznia, de halálba torkollott. A vérfarkasok állatok, és mindig is azok lesznek, de mi a kihalás felé tartunk, és azt kell figyelembe vennünk, ami a legtöbbször jó. Ha hagyjuk, hogy az emberek és a vérfarkasok olyan szövetséget kössenek, amiből mi kimaradunk, teljesen kiirthatnak minket...

– Te jó isten! – Hirtelen megvilágosodik előttem az eszelős, nevetséges hely, amerre tart, és eltakarom a szememet. – Viccelsz, ugye?

– Misery.

– Nem – nevetek fel. – Te... *Apám, nem házasodhatjuk ki magunkat ebből a háborúból.* – Nem tudom, miért váltottam lingvára, de ez meglepi őt. És talán ez jó, mert erre van szüksége. Egy pillanatra, hogy átgondolja ezt az örültséget. – Ki egyezne bele ebbe?

Apám olyan jelentőségtesen néz rám, hogy tudom. Egyszerűen tudom.

És kitör belőlem a nevetés.

Csak Serenával nevettem hangosan egész életemben, ami azt jelenti, hogy több mint egy hónap eltelt, mióta utoljára megtettem. Az agyam majdnem kihagy, meglepik ezek az újszerű, titokzatos hangok, amiket a hangszálaim produkálnak.

– Rohadt vért ittál? Mert megháborodtál.

– *Azzal bíztak meg, hogy biztosítam a legtöbbek javát, és a legtöbbek java az, ha a fajunk tovább él.* – Úgy tűnik, kissé sérti a reakcióm, de nem tehetek a torkomban bugyogó nevetésről. – Egy munka lenne, Misery. Kompenzációval.

Ez... Úristen, ez *vicces*. És örület!

– Nincs olyan jogi tender, ami meggyőzne, hogy... Tíz millió dollár az?

– Nem.

– Nos, *kevesebb* nem győzne meg arról, hogy hozzámenjek egy vérfarkashoz.

– Anyagilag egy életre rendben leszel. Tudod, hogy a tanács zsebe mély. És nem elvárás, hogy valódi házasság legyen. Csak névleg lennél vele. Egyetlen évig leszel vérfarkasterületen, ami azt üzeni majd, hogy a vámpírok biztonságban lehetnek a vérfarkasokkal...

– *Nem* lehetnek. – Felpattanok, és a halántékomat masszírozva elindulok. – Miért *engem* kérdezel? Biztos nem én vagyok az első választásod.

– Nem is – közli kerek perccel. Sok hibája van, de az őszinteség hiánya sosem tartozott közéjük. – A második választásunk sem. A tanács egyetért abban, hogy cselekednünk kell, és több tag is felajánlotta a rokonait. Eredetileg Essen tanácsos lánya beleegyezett. De meggondolta magát, és...

– Istenem! – Abbahagyom a járkálást. – Te ezt zálogcsere nék tekinted.

– Hát persze. Ahogy a vérfarkasok is. Az alfa elküld egy vérfarkast hozzánk. Valakit, aki fontos számára. A nő addig lesz velünk, amíg te vele. Így biztosítva a kölcsönös biztonságot.

Ez elmebaj. Totális *elmebaj*.

Nagy levegőt veszek, hogy lehiggadjak.

– Hát, én... – *Úgy gondolom, hogy minden résztvevőnek elment az esze, bárki is állít be arra az esküvőre, azt le fogják mészárolni, és el sem hiszem, hogy ezt kéred tőlem.* – ...megtisztelőnek tartom, hogy végül rám gondoltál, de nem. Kösz.

– Misery.

Az asztalhoz sétálok, hogy elvegyem a telefonomat – egy perc tizenhárom másodperc maradt –, és egy röpke pillanatig olyan közel vagyok apámhoz, hogy érzem a vére ritmusát a csontjaimban. Lassú, egyenletes, fájoan ismerős.

A szívverés olyan, mint az ujjenyomat, egyedi, jellegzetes, így könnyebb megkülönböztetni másokat. Az apámé belevésődött a húsomba a születésem napján, amikor ő tartott először a karjában, ő volt az első, aki gondoskodott rólam, az első, aki ismert.

Aztán lemosott engem a kezeiről.

– Nem – mondom. Neki. Magamnak.

– Roscoe halála lehetőség.

– Roscoe halála gyilkosság volt – jelentem ki tárgyilagosan. – Az követte el, akihez *engem* hozzáadnál.

– Tudod, hogy idén hány vámpírgyerek született délnyugaton?

– Nem érdekel.

– Kevesebb, mint háromszáz. Ha a vérfarkasok és az emberek egyesítik erőiket, hogy elvegyék tőlünk a földünket, eltörölnék minket. Teljesen. A legtöbбек java...

– ...olyan ügy, amiért már áldoztam, és senki sem tanúsít érte sok hálát. – Egyenesen a szemébe nézek. Eltökélten a zsebembe csúsztatom a mobilomat. – Eleget tettem. Van egy életem, és visszatérek hozzá.

– Igazán?

Ahogy elfordulok, félúton megtorpanok.

– Tessék?

– Van életed, Misery? – Rám néz, amikor ezt mondja, jelentőségteljesen, megfontoltan, mintha egy éles fegyvert nyomna egy milliméterrel a nyakamba.

Azt akarom, hogy törődj végre egy rohadt dologgal, Misery, valamivel, ami nem én vagyok.

Elúzóom az emléket, és nagyot nyelek.

– Sok szerencsét, hogy találj valaki mást!

– Úgy érzed, a néped nem lát szívesen. Ez rehabilitálhat téged a szemükben.

Düh cikázik végig a gerincemen.

– Azt hiszem, ezt elnapolom, Apám. Legalábbis addig, míg ők nem rehabilitálják magukat az enyémben. – Néhány lépést hátrálok, vidáman integetek. – Megyek.

– Még nem telt le a tíz percem.

A telefonom éppen ezt a pillanatot választja, hogy pittyegjen.

– Kitűnő időzítés. – Rávillantok egy mosolyt. Ha a tompa szemfogaim zavarják, az ő baja. – Bizton állíthatom, hogy az idő mértéke nem fog változtatni ennek a beszélgetésnek a kimenetelén.

– Misery. – Kérlelő él kúszik a hangjába, ami szinte szó-
rakoztató.

Nagy kár. Olyan szomorú.

– Találkozunk... hét év múlva? Vagy amikor úgy döntesz, hogy a béke kulcsa egy közös vérfarkas-vámpír MLM-rendszer, és megpróbálsz nekem étrendkiegészítőket eladni. De Vaniát kérd meg, hogy otthon vegyen fel, *nem* akarom átírni az önéletrajzomat. – Megfordulok, hogy megtaláljam az ajtógombot.

– Hét éven belül nem lesz még egy lehetőség, Misery.

A szememet forgatva kinyitom az ajtót.

– Isten veled, Apám!

– Moreland az első alfa, aki...

Becsapom az ajtót, *anélkül*, hogy először kísétálnék az irodából, és újra apám felé fordulok. A szívem vánszorogva kalapál a mellkasomban.

– Mit mondtál az imént?

Apám feláll az asztaltól, teljesen összezavarodva és talán reménykedve.

- Más vérfarkas alfa nem...
- A név. Mondtál egy nevet. Kicsoda...?
- Moreland? – ismétli.
- A teljes neve... mi a *keresztneve*?

Apám szeme gyanakodva összeszűkül, de néhány pillanat múlva azt mondja:

- Lowe. Lowe Moreland.

Lenézek a padlóra, ami mintha megremegne. Aztán a mennyezetre. Többször mély lélegzetet veszek, mindegyik lassabb, mint az előző, aztán remegő kezemmel végigszántok a hajamon, bár a karom vagy ötszáz kilónak érződik.

Eltűnődöm, hogy vajon a kék ruha, amit Serena főiskolai diplomaosztóján viseltem, túl hétköznapi lenne-e egy fajközi esküvői ceremóniára. Mert ja.

Azt hiszem, férjhez megyek.

2. FEJEZET

A férfi régen úgy gondolta, minden vámpír szeme ugyanolyan. Ebben talán tévedett.

Jelen

MILYEN SZERENCSETLEN, LEHANGOLÓ választás. Melyik szerető szülő döntene úgy, hogy Miserynek* nevezi el a gyermekét?

Nem tartom magam érzékenynek. És az ellen sem tiltakozom, ha mások arra céloznak, hogy csalódást jelentek a családom és a fajom számára is. De egy valamit kérek: azt a szart tartsák tőlem távol.

És mégis itt vagyok. Davenport kormányzóval. A könyökömre támaszkodok az erkélykorláton, ami az udvarra néz, ahol az előbb férjhez mentem. Visszafojtok egy mosolyt, aztán elmagyarázom:

- A tanács.
- Tessék?

Az embereknél mindig nehéz megállapítani a kábultság mértékét, de eléggé biztos vagyok benne, hogy a kormányzó *nem* részeg.

- Azt kérdezte, ki adta a nevemet. A Vámpírtanács volt.

* Gyötrelem (a ford.)

– Nem a szülei?

A fejemet rázom.

– Nem így működik.

– Á! Vannak... mágikus rituálék? Áldozati oltárok?
Látók?

Annyira önzően emberi feltételezés, hogy minden, ami *más*, azt be kell burkolni természetfeletttel és misztikummal. Ápolgatják a mítoszaikat és legendáikat, amelyekben a vámpírok és a vérfarkasok mágikus, bölcs lények, akik képesek átkot szórni és rejtélyes cselekedeteket véghezvinni. Azt hiszik, képesek vagyunk a jövőbe látni, repülni, láthatatlanná válni. Mivel mások vagyunk, mint ők, a létezésünket biztosan túlvilági erők irányítják, és nem egyszerűen – hozzájuk hasonlóan – a biológia.

És talán néhány termodinamikai törvény.

Serena is ilyen volt, amikor megismertem.

– Szóval a feszületek megégetnek téged? – kérdezte, amikor már együtt laktunk pár hete, és miután nem tudtam meggyőzni, hogy a viszkózus, piros folyadék, amit a hűtőmben tartok, az paradicsomlé.

– Csak ha *nagyon* forrók.

– De a fokhagymát utáljátok?

Vállat vontam.

– Úgy általában nem eszünk ételt, úgyhogy biztosan...

– És hány embert öltél meg?

– Zérót – válaszoltam meghökkenve. – *Te* hány embert öltél meg?

– Hé, én *ember* vagyok!

– Az emberek folyton ölnek.

– Ja, de indirekt módon. Úgy, hogy túlságosan megdrágítják az egészségbiztosítást, vagy makacsul ellenzik a fegyvertartás szabályozását. Ti kiszívjátok mások véréét, hogy életben maradjatok?

Felhorkantam.

– Egyenesen valakiből inni undorító, és soha, senki nem csinálja. – Kicsit hazudtam, de akkor nem tudtam pontosan, hogy *miért*. Csak annyit tudtam, hogy néhány évvel korábban Owennel beszélgettünk a könyvtárba, és ott találtuk apánkat Selamio tanácsosnő nyakára tapadva. Owen, aki inkább koraérett volt, mint a társadalom kitaláltja, eltakarta a szememet a kezével, és azt mondta, hogy ez a trauma megakasztja a növekedésünket. De az okát soha nem magyarázta el. – És ott vannak a vérbankok is. Hogy ne kelljen bántanunk az embereket. – Eltűnődtem, vajon több köze van-e ahhoz, hogy valaki meggyilkolása csomó kimerítő melóval járna, hisz ott a vergődés, a hulla elásása, és az, hogy az emberi rendőrség beállíthat fényes nappal, amikor mi csak arra vágyunk, hogy bemásszunk egy sötét helyre.

– És mi van a meghívás dologgal?

– A mivel?

– Be kell téged hívni egy szobába, igaz? – A fejemet ráztam, és utáltam, hogy csalódottnak tűnik. Vicces volt, közvetlen és kicsit fura, ami egyszerre tette őt menővé és megközelíthetővé. Tíz éves voltam, és máris jobban kedveltem őt, mint bárkit egész életemben. – Legalább a gondolatomban tudsz olvasni? Mire gondolkodok?

– Izé... – vakartam meg az orromat. – Arra a könyvre, amit szeretsz. A boszorkányosra?

– Ez nem ér! Mindig arra a könyvre gondolkodok. Melyik *számra* gondolkodok?

– A... hetesre?

Levegő után kapkodott.

– Misery!

– Eltaláltam? – A *rohadt életbe!*

– *Nem!* A háromszázötvenhatra gondoltam. Mi hazugság *még?*

A helyzet az, hogy az emberek, a vérfarkasok és a vámpírok talán külön fajok, de közeli rokonságban állunk. Ami megkülönböztet minket, annak kevesebb köze van az okkult dolgokhoz, és több az évezredek alatti spontán genetikai mutációkhoz. És persze az értékekhez, amik válaszul kifejlődtek bennünk. Egy purinbázis elvesztése itt, egy hidrogénatom átrendeződése ott, és tádám, a vámpírrok kizárólag vérrel táplálkoznak, elgyengíti őket a nap, és állandóan a kihalás szélén állnak. A vérfarkasok gyorsabban, erősebben, (feltételezem) szőrösebben, és imádják az erőszakot. De egyikünk sem tudja előkapni a varázspálcáját, hogy feltegyen egy harminc kilós bőröndöt a rakás tetejére, vagy előre kitalálni a lottózámokat... vagy denevérré változni.

Legalábbis a vámpírok nem. A vérfarkasokról nem tudok eleget ahhoz, hogy a nevükben megsértődjek.

– Nincsenek névadási rituálék – mondom a kormányzónak. – Csak egy minden lében kanál tanács. Senki sem akar öt Madisont egy osztályban. – Szünetet tartok. – Rádásul találónak tűnt, hiszen *tényleg* megöltem az anyámat.

Habozik, nem tudja, hogyan reagáljon, aztán idegesen felnevet.

– Á, nos, mégis, névként nagyon... – néz körül, mintha a tökéletes szót keresné.

Jaj, legyen!

– Gyötrelmes?

Az ujjával formázott pisztollyal rám lő, én pedig beleborzongok, vagy azért, mert utálok őt, vagy mert kezd túl hideg lenni a vámpírszükségleteimhez és a csipke egyberuhámhoz.

Az összejövetelet csak *nagyon* nagyvonalúan lehet „partinak” nevezni. Úgy egy órája tartott, amikor úgy döntöttem, nekem ennyi elég volt. Ha a férjem – *a férjem*, aki

majdnem megölt a családi boldogságunk oltáránál, mert bűzlök – eltűnhetett valahova, hogy fontos dolgokat beszéljen meg apámmal, én is elosonhatok.

Felmentem a magasföldszinti erkélyre, hogy egyedül legyek. Sajnos a kormányzónak ugyanez az ötlete támadt, és hozott magával egy locsolókannányi alkoholt is. Úgy döntött, csatlakozik hozzám – ebbe a szívem szakad bele –, és úgy tűnik, eltökélte, hogy társalog, ami kész katasztrófa. A tekintete folyton Maddie Garcia asztalához vándorol, mintha próbálná elhamvasztani a jövő hónapban tervezett beiktatása előtt. Valószínűleg csatlakoznom kellene hozzá a leendő emberi kormányzó iránti ellenérzésben, mivel a nő döntései tették szükségessé ezt a színlelt házasságot, de akaratlanul is csodálom a nőt, ahogy profin kerüli apámat. Egyértelműen okos. Nem úgy, mint ez a fecsegő idióta mellettem.

– Nagyon bátor dolog, amit tesz, Miss Lark – mondja, és vállon vereget. Ő biztosan nem kapta meg az emlékeztetőt: a vámpírok nem érintkeznek. – *Nagyon* bátor, a nagy veszély fényében.

– Hmm. – A fogadás olyan rajzfilmszerűen rosszul megy, ahogy arra számítani lehetett. A vérfarkasok és a vámpírok a terem ellentétes oldalán ülnek az asztaloknál, ellenséges pillantásokat váltanak, miközben a világ legalulértékeltőbb brácsása minőségi időt tölt Rahmanyinovval. A vérfarkasoknak és a néhány emberi vendégnek egy világhírű séf által készített ételeket szolgálnak fel, és ők a rossz légkör dacára is hősiessé tesznek az elfogyasztására.

– *Undorító!* – hallottam Ross tanácsos lányától lingva nyelven, amikor felsurrantam ide. *Civilizálatlan szörnyetegek. Nyilvánosan táplálkoznak, nyilvánosan szarnak, nyilvánosan dugnak.* – Nem jegyeztem meg, hogy „evés”-nek hívják, az utolsó kettő pedig tilos az emberek világában.

Én már annak is örülök, hogy sikerült elmagyarázni az esküvőszervezőnek, hogy nem *kortyolgatunk vért egy partin*, hogy a vámpíroknál a táplálkozás magánügy, sosem társasági vagy szabadidős céllal történik, és nem, vérkoktélokot felszolgálni kis esernyőkkel nem „jópofa ötlet”. Amikor megkérdezte, „Mit fognak csinálni a vámpírok, míg a vérfarkasok esznek?”, arra tippeltem, hogy „Ellenségesen méregetik őket?”. Anyám, igazam is lett!

– Ön *rendkívül* bátor – kortyol újra a kormányzó.
– Milyen érdekes életet élt! Egy vámpír, aki az emberek között nevelkedett. A híres zálog. Én úgy látom, a vérfarkasoknak *két* oka is van gyűlölni magát.

Szórakozottan végigfuttatom a nyelvemet visszánőtt szemfogaimon, és azon tűnődöm, vajon lesz-e bunyó. A gyűlölet sűrű és fojtogató a teremben. Az emberi örök is kissé túl lelkesen köröznak, hogy lecsapjanak, megfékezzenek, védjenek. A gyülekező feszültség egy szállökéstől elszabadulna.

– Ugyanakkor Moreland sokat feladott ezért a megállapodásért. A zálog, akit küldenek... A tanácsos lánya az alfa társáért cserébe. Költőien hangzik, igaz?

Odakapom a fejemet. A kormányzó tekintete üveges.

– Az alfa micsodája?

– Ó, őt nem kellett volna említenem. Ez természetesen titok, de... – Mélyen a torkából felnevet, és felém billenti a poharát.

– Társat mondott? Úgy, mint egy házastárs?

– Nem áll módomban elárulni, Miss Lark. Vagy mondjam azt, hogy Mrs. Moreland?

– A francba! – dohogok halkán, és az orrnyergemet dörzsölöm. Moreland korábban nős volt? Ha így áll a helyzet, el sem tudom képzelni, mennyire pipa lehet a gondolattól, hogy *hozzám* lesz láncolva, míg a felesége távol lesz tőle,

első a sorban, akit lemészárolhatnak. Talán ezért borult ki korábban?

Ettől, és attól, hogy úgy tűnik, záptojás szagom van.

Hát, szar ügy! – mondom magamnak, miközben ellököm magam a korláttól. Ez a házasság az ő és apám meszterterve. *Engem* meszterterveztek. Remélem, erre emlékezni fog, és a haragját nem fordítja majd ellenem.

– Öröm volt beszélgetni magával, kormányzó! – hazudom búcsú intve.

– Ha úgy dönt, hogy megváltoztatja, hívja az irodámat!

– A telefon kézjelét mutatja, amit az emberek használnak.

– Felgyorsíthatom a papírmunkát.

– Tessék?

– A nevét.

– Á! Rendben, köszönöm.

Elindulok lefelé, Owent keresve. Azt hiszem, korábban láttam mély beszélgetésbe merülve Cintron tanácsossal. Pletykált, amiben profi. Fogadok, hogy ő többet ki tud deríteni erről a „társ” dologról. Megvan az esélye, hogy már tudja, csak nem mondott semmit, mert *nagyon viccesnek* találta a gondolatot, hogy ez a szegény nő felpattan a ceremónia közepén és tiltakozik, és látni akarta, ahogy egy veszett farkas megeszi a hasnyálmirigyemet azért, mert elvettem a férjét a vámpírtársadalom elitje előtt.

– ...soha nem hallottam ehhez hasonlót.

Hirtelen megtorpanok, mert...

A férjem.

A férjem itt van, a lépcső alján.

Megszabadult a zakójától és a fehér inge ujját felhajtotta. Ketten állnak ott vele, egy vörös szakállú vérfarkas – a násznagy, ha nem tévedek –, és egy másik, idősebb, őszhajú, a nyakán mély, fehér sebhellyel. Az arckifejezésük komor, Moreland pedig összefűzi a karját a mellkasa előtt.

Találkoztam már ezzel a jelenettel, apámnál. Egy befolyásos férfi fontos információkat hall olyanoktól, akikben megbízik. Most arra vágyom a legkevésbé, hogy elsétáljak mellettük, ezt szorosán követi a sorban, hogy megismételjem a beszélgetésemet a kormányzóval. Mégis kész vagyok visszamenni, és még többet hallani a keresztnevem hibáiról, aztán:

– ...a következmények, ha tényleg *a lány* az – folytatja a násznagy.

Az „*a lány*” miatt gyökerezik földbe a lábam. Mert úgy hangzik, hogy akire céloz az...

Moreland összeszorítja az ajkait. Az állkapcsa megfeszül, és mond valamit, de a hangja mélyebb és halkabb, mint a társaié. A háttérzajtól nem értem a szavait.

– Biztosan pillanatnyi zavar volt. A lány nem lehet a te... – A vonós zene hirtelen felerősödik, és közelebb óvakodom, csak egy fokkal megyek lejjebb a lépcsőn.

Lowe széles háta megfeszül. Félek, hogy meghallotta, ahogy mozogtam, de nem fordul meg. Ellazulok, amikor azt mondja:

– Szerinted elkövetném ezt a hibát?

Az idősebb férfi ledermed. Aztán bocsánatkérően fejet hajt.

– Nem hiszem, Alfa.

– Változtatnunk kell a terveinken, Lowe. – Ezt a vörös mondja. – Más szállást kell találni. Ne élj a... – A folyosón felfordulás támad, és arra fordítják a fejüket. Amikor követtem a példájukat, összeszorul a gyomrom.

Nem messze két gyerek óbégat. Totyogósok, az egyik sötét bőrű és lila szemű, a másik sápadt és kék szemű. Egy vámpír és egy vérfarkas. Közöttük ott hever egy sötétkék, derékban kettétört szuperhős akciófigura. Mellettük pedig – ki-ki a maga fiát szorongatva – egy vámpír apa és egy

vérfarkas anya. Akik – számomra felfoghatatlan okokból – úgy gondolták, hogy jó ötlet a *gyerekeket* elhozni ide, most meg kivillantják a fogukat egymás felé. Vicsorogva. Magukra vonják a többi vendég figyelmét, akik óvón elkezdtek köréjük gyűlni. Vagy talán agresszívan.

A zene abbamarad, amikor a helyiségben a zaj pánik-szerű hangerőre emelkedik. A gyerekeket kisebb tömeg veszi körül, és beszállnak az emberi örök is, előhúzzák a fegyvereiket, hogy azok is részesei lehessenek a kavardásnak. A szívem tompán kalapál a mellkasomban, ahogy a feszültség egyre dagad és nehézkessé válik. Egy újabb mézárulás kezdete, ami bekerül majd a történelemkönyvekbe...

– Tessék.

Lowe Moreland a gyerekek között térdel, és a helyiségben fülsüketítő lesz a csönd. A vámpír apa, akiben most ráismerek Sexton tanácsosra, a lába mögé tolja a fiát, a felső ajkát hátrahúzza, hogy kivillanjanak hosszú fogai.

– Minden rendben – mondja Moreland. Higgadtan. Megnyugtatóan. Nem az apának, hanem a gyerekeknek. Előre nyújtja a sértetlen akciófigurát, mégsem tört el.

A fiú tétovázik. Aztán a keze kilő az apja térdei között, hogy elvegye a játékot, a szája fogas mosolyra húzódik.

Több vendég megkönnyebbülten felsóhajt. De én nem. Még nem.

– Szeretnél valamit mondani? – kérdezi Moreland, ezúttal a vérfarkas gyerektől. A fiú többször pislog, aztán duzzogva a földet bámulja.

– Ne haragudj! – motyogja, az „r” „j”-vé lágyul. A sírás határán áll, de az nevetéssé változik, amikor Moreland összehorzolja a haját és felkapja. Könnyedén a karja alá fogja, mint egy focilabdát. Megfordul, hátat fordít

a Sextonék köré gyűlt vámpíroknak, és visszaviszi a kis vérfarkast az asztalához.

És így egyszerűen megszűnik a feszültség. A vámpírok és a vérfarkasok néhány hosszú, bizalmatlan pillantás kíséretében visszatérnek a helyükre. A zene újraindul. A férjem visszamegy a lépcső aljához, anélkül, hogy felnézne, vagy észrevenne, és végre kifújom a levegőt, amit bent tartottam.

– Tégy róla, hogy még egyszer ne történjen meg! Szólj a többieknek is! – utasítja csöndesen a vörös hajút és az idősebb vérfarkast, akik bólintanak, majd újra elvegyülnek a vendégek között. Moreland felsóhajt, én pedig várok néhány másodpercig, azt remélve, hogy csatlakozik hozzánk, és szabad utat kapok.

Még néhány másodpercig.

Ami nagyon úgy tűnik, mintha egy perc lenne.

Egy perc és *még* jó néhány...

– Tudom, hogy ott van – mondja, és konkrétan nem néz senkire. Fogalmam sincs, kihez beszél, míg hozzá nem teszi: – Jöjjön le, Miss Lark!

Ó.

Nos.

Ez csodásan kínos.

Körülbelül tíz lépcsőfok választ el minket, és *megtehetném*, hogy szégyenkezve levonszolom magam. De a fajaink azóta halálos ellenségek, amikor még az elektromosság sem létezett, ami segít túllépni a kínos helyzeten. Mi ez a kis hallgatóság ellenségek között?

– Nehogy elsiesse! – teszi hozzá szárazon.

Tekintve az... incidenst néhány órával ezelőtt, tétovázva állok oda mellé. De talán nem kellett volna aggódnom, mert amikor odaérek, az orrlyukai megremegnek és egy izom megugrik az állkapcsában, de nagyjából ennyi.

Moreland nem néz felém, és úgy tűnik, az sem csábítja túlságosan, hogy széttépjen.

Haladás.

Így sem tudom, mit mondjak. Eddig csak elismételt ígéreteket váltottunk, amiket egyikünk sem akar megtartani, és néhány megjegyzést a testszagomról.

– Szólíthatsz Miserynek.

Egy pillanatig hallgat.

– Aha, valószínűleg azt kellene.

Csend ereszkedik ránk. Az udvar távoli sarkában majdnem újabb csetepaté tör ki egy vérfarkas és egy vámpír között, de lecsendesíti egy vérfarkas nő, akire halványan emlékszem, mert az oltárnál állt.

– Újabb fajok közötti balhé? – kérdezem.

Moreland a fejét rázza.

– Csak valami idióta, aki túl sokat ivott.

– Remélem, nem egy vérfarkasból.

Abban a pillanatban megbánom a szavaimat, ahogy kicsúsznak a számon. Általában nem fecsegek idegességemben, mert általában nem vagyok *ideges*. Nem szolgálz egy évtizedig zálogként anélkül, hogy meg ne tanulnál döbbenetes mennyiségű szorongásűző technikát. És mégis.

– Te most azzal viccelődtél, hogy a *te* fajtád kiszipo-lyozza az *én* fajtámat?

Lehunyorom a szemem. Klassz lenne meghalni, most rögtön. Tárt karokkal fogadnám.

– Szörnyen ízléstelen volt. Elnézést kérek! – nézek fel rá, és ott van. Az a hátborzongató, különös, gyönyörű szempár ragyog rám a félhomályban, borzongatóan zöld, majdnem állatias. Azon tűnődöm, vajon megszokom-e. Hogy mától egy évre, amikor ez a megállapodás véget ér, még mindig bizarrul szépnek látom-e majd.

Eltűnődöm, Serena mit gondolt, amikor először látta ezt a szempárt.

– Várnak minket – közli Moreland. A bocsánatkérésem ott lóg a levegőben, nem fogadta el, de nem is utasította el.

– Kicsoda?

A zenekarra mutat. A brácsás egy pillanatra felemeli a vonót a levegőbe, aztán a zene tempót vált. Nem Rachmaninov, hanem egy popdal lassú, instrumentális változata, amit sorbanállás közben hallottam a boltban. Moreland beleegyezett ebbe? Lefogadom, hogy az esküvőtervező a saját szakállára intézkedett.

– Az első tánc – mondja, és a kezét nyújtja. A hangja mély, precíz, gazdaságos. Olyan férfi, aki megszokta, hogy parancsokat osztogat, és engedelmeskednek neki. A hosszú ujjaira nézek, eszembe jut, hogyan fonódtak a karomra. Az a félelmetes pillanat. A helyzet az, hogy nem *érzek* sok mindent, és amikor mégis...

– Misery – mondja a hangjában halvány türelmetlenséggel, és a nevem az ő hangján más szónak tűnik. Megfogom a kezét, nézem, ahogy elnyeli az enyémet. Követem a táncparkettre. A ceremónián nem volt fotós, de itt akad néhány. Amikor a terem közepére érünk, Moreland tenyere szétterül a hátamon, ahol az overallom mélyen kivágott. Az ujjai egy pillanatra lesiklanak a csuklómra, végigsimítják a jelet, aztán átfogják az ujjaimat. Ringatózni kezdünk, ezzel kevéske, kedvetlen tapsot csalunk elő.

Még sosem lassúztam, de nem túl nehéz. Talán mert a munka orozslánrészét a partnerem végzi.

– Szóval – pillantok fel, beszélgetéssel próbálkozva. Ebben a cipőben majdnem száznolcvan centi vagyok, de így sem tudok fölé magasodni. – Csatornaszagom van, vagy ilyesmi? – Nem lehet könnyű neki ilyen közel lenni hozzám.

Ledermed, aztán ellazul. Azt hiszem, nem is fog válaszolni, aztán jön egy feszült:

– Vagy olyasmi.

Bárcsak együtt tudnék érezni veled, de a vámpírok nem érzik úgy a szagokat, mint más fajok. Serena régen rámutatott virágokra, és vad meséket szőtt csodálatos illatokról, aztán ledöbbszent, hogy nem tudom megkülönböztetni azokat. De a növények számunkra jelentéktelenek, és engem ugyanúgy lesokkolt, hogy nem tud az emberek szívveréséről. A saját ereim átcikázó vérről. Nagy kár, hogy Moreland rossz szagúnak érez, mert az ő vére kellemes. Egészséges, földes és kicsit nyers. A szívverése erős és vibráló, mint egy simogatás a szájpadráson. Nem hiszem, hogy ez egyszerűen csak vérfarkas dolog, mert a többiek itt az esküvőn kevésbé tűnnek hívogatóknak. De talán csak nem mentem elég közel ahhoz, hogy...

– Az apád gyűlöl téged?

– Tessék? – Továbbra is ringatózunk. A kamerák úgy döngnek körülöttünk, mint nyáron a rovarok. Talán félrehallottam.

– Az apád. Tudnom kell, hogy gyűlöl-e téged.

Moreland szemébe nézek, inkább meglepetten, mint sértetten. És talán kicsit bosszant, hogy nem erősködhettek, hogy az egyetlen élő szülőmet igazából érdekli, mi van velem.

– Miért?

– Ha a védelmem alatt fogsz állni, ilyesmikről tudnom kell.

Felfelé fordítom a fejemet. Az arca annyira... nem jóképű, bár az, hanem feltűnő. Lefegyverző. Mintha ő találta volna fel a csontszerkezetet.

– Tényleg? A védelmed alatt állok?

– A feleségem vagy.

Istenem, de furán hangzik!

– Névleg talán – vonok vállat, és ettől a testem súrolja a övét. A szeme fura dolgot tesz, a pupillája mozog, önálló életre kelve összehúzódik és kitágul. Aztán megállapodik a nyakamra festett jeleken. Úgy tűnik, akaratlanul is tet- szik neki. – Szerintem csak a népeink közötti jóakarát jel- képe vagyok. És zálog.

– És zálognak lenni teljes állás számodra.

Még ezzel sem vitatkozhatok, mert Vania kirúgatott.

– Elvagyok.

Elgondolkodva bólint, és megforgat. Új párok csatla- koznak hozzánk, egyik sem tűnik lelkesnek, valószínűleg a túlbuzgó esküvőszervezőnk parancsolta őket a táncpar- kettre. A tekintetem találkozik Deanna Drydenével. Lefo- gott, és tollakat tömött a számba, amikor hétéves voltam, tíz évre eltűnt az életemből, aztán több tucatnyi főt szám- láló tömeg előtt emberbaszónak nevezett, amikor az utunk legközelebb keresztezte egymást. Udvariisan biccentünk egymás felé.

– Lássuk csak, Misery. – A nevem sokatmondó, de hogy mit mond, abban nem vagyok biztos. – Hivatalosan kije- löltek zálognak, amikor hatéves voltál, aztán nyolcévesen elküldtek az emberekhez. Éjjel-nappal örök vettek körül – mind emberek –, és az ezt követő évtizedben mégis több merényletet is elkövettek ellened vámpírelleses szélsőséges csoportok. Mind elbukott, de kettő *nagyon* kicsin múlt, és úgy hallottam, vannak sebhelyeid ennek bizonyítékául. Aztán, amikor végre letelt a zálogként kijelölt időd, rövid időre visszatértél a vámpírterületre, aztán úgy döntöttél, hogy hamis személyazonosságot veszel fel, és az emberek között élsz, ami vámpírok számára tilos. Ha az én család- tagom lennél, én ebből semmit sem hagytam volna meg- történni. Most pedig belementél, hogy hozzámenj egy vér- farkashoz, ami a legveszélyesebb dolog, amit valaki a te

helyzetekben tehet, amivel nem nyerhetsz semmit, és nincs nyilvánvaló oka, hogy...

– Hízlelgő, hogy átfutottad az aktámat – rezegtetem felé a szempillámat. Úgy tűnik, az alapokat tudja, még ha a lényegét nem is. – Én is olvastam a tiedet. Építész végzettséged van, igaz?

A teste megfeszül, és ellök a... nem, csak megpörget a zenére.

– Az apád miért ilyen hanyag, ha a túléléséről van szó? A vérének *tényleg* nagyon jó illata van.

– Nem vagyok áldozat – jegyzem meg csendesesen.

– Nem?

– Beleegyeztem ebbe a házasságba. Nem kényszerítenek semmire. Te pedig...

A karja hirtelen a derekam köré fonódik, és magához húz, hogy elkerüljünk egy másik párt. Hozzásimulok, perzselő forrósága lesokkolja hűvös bőrömet. Tényleg idegen. Más. Semmilyen lehetséges módon nem kompatibilis velem. Megkönnyebbülés, amikor távolságot teremt köztünk, és újra kényelmes tér van közöttünk. A gondolat, hogy már kapcsolatban van, újra befészkel magát a fejembe, tolokodóan, kéretlenül, és meg kell találnom a félbehagyott mondatomat.

– Te pedig pontosan ugyanebbe a helyzetbe hozod magad.

– Én vagyok a népem alfája. – A hangja rekedt. – Nem egy etikus hacker, aki csak egy csoda folytán élt huszonöt éves koráig.

Aú, és kapd be!

– Felnőtt nő vagyok, akinek megvan az alapja és az eszközei ahhoz, hogy döntéseket hozzon. Nyugodtan kezelj ennek megfelelően!

– Jogos – hümmög beleegyezően. – De miért egyeztél bele ebbe a házasságba?

Hallottad valaha a Serena Paris nevet? – kérdezem majdnem. De erre már tudom a választ, és a kérdés csak valami rejtegetni valót adna neki. Van egy tervem, aprólékosan kidolgozott. És tartani fogom magam hozzá.

– Szeretek veszélyesen élni.

– Vagy kétségbeesetten. – A zene folytatódik, de Moreland megáll, és én is. Farkasszemet nézünk, a kihívás ott kavargat közöttünk.

– Nem tudom, mire célsz, az biztos.

– Nem? – Bólint. Mintha nem akarta volna elmondani, ami ezután jön, de nem bánja, ha folytatja. – A vámpírok nem tartanak téged közéjük valónak, hacsak nem nyernek veled valamit. Úgy döntöttél, hogy az emberek között élsz, de hazudnod kellett az személyazonosságodról, mert nem tartozol közéjük. És biztosan nem tartozol *közénk*. Igazából nem tartozol sehova, Miss Lark. – Közelebb hajtja a fejét. Egy szörnyű, kótyagos pillanatig a szívem azzal a bizonyossággal dobog, hogy meg fog csókolni. De elhajol a szám mellett a fülkagylómig. A megkönnyebbülést jelentő földcsuszamláson keresztül hallok, ahogy beszívja a levegőt, és azt mondja: – És a szagod alapján ezt nagyon-nagyon jól tudod.

A halvány kihívás megerősödik, kemény, mint a beton, olyasmi, amire városokat lehet építeni.

– Talán csak ne vedd el ennyiszert levegőt! – mondom, és hátrahúzódok, hogy egyenesen a szemébe nézzek.

És aztán minden túl gyorsan történik.

Acél villanása a látómezőm szélén. Egy ismeretlen, düh-től csöpögő hang azt kiáltja:

– Te vámpír *ribanc!* – Több száz felhördülés, és egy éles penge, ami a torkom felé tart, az ütőerem felé, és...

A kés egy hajszálnyira a bőroimtól megáll. Nem emlékszem, hogy lehunytam a szememet, és amikor kinyitom, az agyam úgy tűnik, képtelen utolérni magát. Valaki – egy pincérnek öltözött ember – rám támadt egy késsel. Nem vettem észre őt. Az örök sem vették észre. A férjem viszont...

Lowe Moreland tenyere átfogja a pengét, alig néhány centire a nyakamtól. Az alkarján zöld vér csörgedezik, telt illata úgy önt el engem, akár egy hullám. A szemében nyoma sincs fájdalomnak, miközben állja a tekintetemet.

Épp most mentette meg az életemet.

– Sehova, Misery – suttogja, az ajka alig mozog. A távolban apám parancsokat osztogat. A biztonságiak végre kapcsolnak, elvonszolják a vergődő pincért. Néhány vendég levegő után kapkod, sikít, és talán *nekem* is sikoltanom kellene, de képtelen vagyok bármit is csinálni, míg a férjem azt nem mondja: – Az elkövetkező évben tegyünk róla, hogy ne keresztezzük egymás útját. Megértetted?

Próbálok nyelni. Először nem megy, aztán remekül sikerül.

– És még azt mondják, a romantika halott – mondom, és örülök, hogy nem hallatszik, mennyire kiszáradt a torcom. A férjem egy pillanatig habozik, és megesküdnék rá, hogy újra beszívja a levegőt, mélyen, elraktároz... valamit. Egy pillanatig szorosabban fogja a hátamat, aztán végre elenged.

És aztán Lowe Moreland, a férjem, lesétál a táncparkettről, erdőzöld vércsíkot húzva maga után.

Szerencsére magamra hagy a nászéjszakánkon.